

NAWROCENIE SIĘ (4) *sb n*

Zawsze się.

a jasne; teksty nie oznaczają ó oraz é; pierwsze e prawdopodobnie jasne (tak w nawrocie).

sg G nawroceniã się (2). ◊ A nawroceni(e) się (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde w objaśnieniu s.v. nawrot.

1. *Powrót [czyje do kogo] (1) : Z tym wszystkim a (z) żalosnym sercem oczekiwaliśmy fortunnego do nas się nawrocenia WKM Diar 85.*

2. *Poprawienie się z grzechów i błędów religijnych; melior mens, morum in melius commutatio, mutatio morum, receptus a malis consiliis, reditus a. reversio ad bonam frugem Cn (3) :*

nawrocie się do kogo [do Boga] (2): rácz panie Boże [...] dáć [...] wżytkich Antychriřtówfkich Papieřkich wynalářkow odrzucenie/ řkutečné Chriřtuřá řyná twego miřego poznánie: do niego řię/ z pocáłowánie (ie)go/ náwrocenie. CzechEp 427, 63.

*Szereg: »(upamiřtanie) pokajanie i nawrócie się« (2): Cżego I. M. pewnie nie życzę. Więcey życzác vpámiřtánie/ pokaiánie y náwrocenia řię/ ktore rácz mu dáć pánie y wżytkim inřzym/ tákże też błádzácym. CzechEp *4, 63.*

Cf NAWROCENIE, NAWROCIĆ SIĘ, NAWROT

ZCh